

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Jana Passera, PhD. v právní věci žalobce **Ing. P. Ch.**, zastoupeného Mgr. Robertem Vladykou, advokátem se sídlem Praha 1, Revoluční 1, proti žalovaným **1) Celní úřad Praha 2**, se sídlem Praha 10, K Hrušovu 2/293, **2) Celní ředitelství Praha**, se sídlem Washingtonova 11, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 10. 2004, čj. 38 Ca 134/2001 - 124,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna advokáta Mgr. Roberta Vladyky **se určuje** částkou 2150 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 7. 6. 2000, čj. N-2353/00, Celní úřad Praha IV. zamítl pro opožděnost odvolání proti svému rozhodnutí ze dne 15. 3. 2000, čj. PV/000841/2000 (platební výměr č. 000481), kterým bylo žalobci doměřeno penále z prodlení [§ 63 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“)].

Rozhodnutí o odvolání žalobce následně, v souladu s poučením správního orgánu, napadl dalším odvoláním, které žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 11. 8. 2000, čj. 11596/00-01/1, neboť dle názoru žalovaného bylo v případě odmítnutí návrhu postupováno v souladu se zákonem.

Dne 10. 5. 2000 Celní úřad Praha IV. vydal výzvu k zaplacení nedoplatku, čj. V/001045/2000, dle § 73 odst. 1 daňového řádu. Žalobce výzvu napadl odvoláním, které prvostupňový správní orgán zamítl pro opožděnost. I toto zamítavé rozhodnutí bylo napadeno odvoláním, které žalovaný zamítl svým rozhodnutím ze dne 11. 8. 2000, čj. 11596/00-01/2.

Následně Celní úřad Praha IV. vydal exekuční příkaz dle § 73 odst. 6 písm. a) daňového řádu (ze dne 18. 9. 2000, čj. E/000314/2000).

Žalobce všechna rozhodnutí napadl žalobou u Městského soudu v Praze, přičemž konkrétně uvedl, že pro vyměření penále (platební výměr ze dne 15. 3. 2000) nebyly dány podmínky, protože dluh na cle a dani z přidané hodnoty nevznikl. Dále měl za to, že vzhledem k závadám v postupu celního úřadu nelze jeho odvolání pokládat za opožděná. Správní orgán nedoložil, z jakého důvodu vydal výzvu ze dne 10. 5. 2000, tudíž nebyl ani oprávněn vydat exekuční příkaz.

Městský soud v Praze žalobu v částech, v nichž žalobce brojil proti platebnímu výměru ze dne 15. 3. 2000 a proti výzvě ze dne 10. 5. 2000, odmítl jako nepřipustnou podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť žalobce efektivně nevyčerpal opravné prostředky, jež se mu nabízely v rámci správního řízení. V částech žaloby, kde žalobce brojil proti rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 8. 2000 čj. 11596/00-01/1 a 11596/00-01/2, soud žalobu s odvoláním na § 49 odst. 2 písm. b) zamítl, neboť postup žalovaného při zamítnutí odvolání, resp. posouzení opožděnosti podání odvoláními napadenými, shledal souladným se zákonem. V části, jíž žalobce brojil proti exekuční výzvě, soud žalobu odmítl dle § 46 odst. 1 písm. b) pro předčasnost, neboť ze správního spisu zjistil, že žalobce podal proti exekuční výzvě námitky, o kterých prozatím nebylo rozhodnuto.

Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu včasnou kasační stížností, v níž dle jejího obsahu uplatňuje důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) a e) s. ř. s. Stěžovatel konkrétně uvedl pouze to, že správní orgán při vydání platebního výměru, podle něhož měl žalobce uhradit penále z prodlení, vycházel z nesprávné skutkové podstaty, neboť k jeho zaplacení zavázal osobu, která v daném případě neměla postavení daňového dlužníka ve smyslu § 57 odst. 1 daňového řádu. Správní orgán neprokázal skutečnost, že by stěžovatel byl daňovým dlužníkem. Správní orgán při vydání platebního výměru vycházel z nesprávně zjištěné skutkové podstaty, z čehož následně vycházel i při vydání výzvy k zaplacení nedoplatku a exekučního příkazu. Z uvedených důvodů navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení. Závěrem požádal o přiznání odkladného účinku své kasační stížnosti a Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 3. 4. 2007, čj. 8 Afs 117/2006 - 165, jeho kasační stížnosti odkladný účinek přiznal.

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 3. 7. 2006 odkázal na spisový materiál s tím, že se již k předmětné kasační stížnosti nebude vyjadřovat.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu uplatněných námitek.

Stěžovatel svými stížními námitkami brojí proti vydání platebního výměru a argumentuje, že není daňovým dlužníkem ve smyslu § 57 odst. 1 daňového řádu. Zejména z tohoto důvodu pak považuje za nezákonná i navazující rozhodnutí správních orgánů.

Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že Městský soud v Praze stěžovatelu žalobu v části směřující proti uvedenému platebnímu výměru (ze dne 15. 3. 2000, čj. PV/000841/2000) odmítl, neboť stěžovatel v řízení před správními orgány efektivně nevyčerpal všechny opravné prostředky. V případě odmítnutí žaloby krajským (zde městským) soudem přichází v úvahu uplatnění důvodu kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tj. důvod nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Stěžovatel tak má v kasační stížnosti argumentovat ve vztahu k odmítnutí návrhu, tedy vznášet argumenty proč nejsou dány důvody pro odmítnutí žaloby. V případě odmítnutí žaloby pro řádné nevyčerpání opravných prostředků ve správním řízení, by v kasační stížnosti měl uvádět pouze tvrzení rozporující takovýto závěr městského soudu. Uvádí-li stěžovatel pouze argumenty směřující k meritornímu posouzení věci, přičemž k tomuto meritornímu přezkumu v předchozím řízení nedošlo a žaloba byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud tuto námitku musí považovat za nedůvodnou.

Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že stěžovatel napadl rozhodnutí městského soudu v celém rozsahu, resp. všechny jeho výroky, avšak ve vztahu ke zbývajícím výrokům nevzněl konkrétní relevantní argumenty. Jeho argumentací je pouze tvrzení, že se nepovažuje za daňového dlužníka. Nejvyšší správní soud pro úplnost připomíná, že jeho žalobní návrhy byly dvěma výroky odmítnuty pro nevyčerpání opravných prostředků ve správním řízení, jedním výrokem odmítnut pro předčasnost a dvěma výroky návrhy zamítnuty, neboť se městský soud ztotožnil s argumentací žalovaného při posouzení opožděnosti podání odvolání. Stěžovatelu stížní body tudíž měly směřovat k těmto skutečnostem. Omezil-li se stěžovatel pouze na tvrzení, že neměl být považován za daňového dlužníka dle § 57 odst. 1 daňového řádu, přičemž k meritornímu přezkumu v této otázce vůbec nedošlo, resp. stěžovatel neuvádí, v čem spatřuje naplnění stížních důvodů dle § 103 odst. 1 s. ř. s. relevantně k napadenému rozhodnutí, Nejvyšší správní soud pouze přezkoumá napadené rozhodnutí v intencích § 109 odst. 3 s. ř. s. (obdobně i rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2005, čj. 7 Afs 88/2004 - 72, publikováno na www.nssoud.cz). Dle uvedeného ustanovení je Nejvyšší správní soud vázán důvody kasační stížnosti; to však neplatí, *bylo-li řízení před soudem zmatečné [§ 103 odst. 1 písm. c)] nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné [§ 103 odst. 1 písm. d)], jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné*. Zdejší soud neshledal žádné závady na vedení řízení, rozsudek je ve vztahu k jednotlivým výrokům přehledně a logicky odůvodněn a nebyly shledány ani důvody pro vyslovení nicotnosti jednotlivých rozhodnutí správních orgánů. Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud stěžovatelu kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 *a contrario* za použití § 120 s. ř. s.). Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.), soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Stěžovateli byl pro řízení ve věci kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování (§ 35 odst. 8, § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokáta částkou 2 x 1000 Kč za jeden úkon právní služby – převzetí a příprava věci a doplnění kasační stížnosti

a 2 x 75 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s ustanovením § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění před novelou provedenou vyhláškou č. 276/2006 Sb., celkem 2150 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud ve věci v souladu s ustanovením § 109 odst. 1 s. ř. s. rozhodoval bez nařízení jednání.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. března 2008

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu